

A Fővárosi Ítéltábla a dr. Nagy Sándor ügyvéd által képviselt felperes neve (felperes címe) felperesnek, a Mihály és Schneider Ügyvédi Iroda (ügyintéző: dr. Mihály Róbert ügyvéd) által képviselt alperes neve (alperes címe) alperes ellen közigazgatási jogkörben okozott kártérítés megfizetése iránt indított perében a Fővárosi Törvényszék 2014. június 24. napján meghozott 39.P.25.517/2012/16. számú ítélete ellen a felperes részéről 17. sorszám alatt előterjesztett fellebbezés folytán meghozta a következő

í t é l e t e t :

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi a felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az alperesnek 6.350 (Hatezer-háromszázötven) forint másodfokú perköltséget, továbbá térítsen meg az államnak - a Nemzeti Adó- és Vámhivatal külön felhívására - 15.000 (Tizenötezer) forint fellebbezési illetéket.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

A Pesti Központi Kerületi Bíróság 1995. június 8. napján kelt **ítéletével** kötelezte **B.S.** alperest, hogy fizessen meg felperes neve részére 15 napon belül 160.000 forintot és ennek 1991. december 21. napjától a kifizetés napjáig járó 20%-os kamatát, valamint 17.600 forint perköltséget. Ezzel egyidejűleg kötelezte a felperest, hogy a **forgalmi rendszámú személygépkocsit** alperesnek annak tárolási helyén adja vissza. Az ítélet 1995. július 31. napján jogerőre emelkedett. Felperes 1996. december 30. napján a Pesti Központi Kerületi Bíróságon végrehajtási lap kibocsátása iránti kérelmet terjesztett elő, azt a PKKB 1997. április 25. napján bocsátotta ki. A végrehajtási lap az adós személyi adatait nem tartalmazta, felperes a végrehajtási lapon kizárólag az adós lakcímét jelölte meg. 1997. május 29. napjától a végrehajtást **B.Sz.** végrehajtó foganatosította. 1997. június 19. napján megkereste a népszéchnyilvántartást **B.S.** adós (**személyi adatok**), majd ezt követően 1997. július 9. napján az **születési dátum** született **B.S.** lakóhelyének közlése érdekében. A **K.** 1997. július 9. napján készült adatközlésében **B.S.** (**személyi adatok**) lakóhelyeként **lakcím** alatti címet közölte. Ezt követően **B.Sz.** önálló bírósági végrehajtó **b.-i Cs.** utca 79. szám alatti lakos adóssal szemben végrehajtási cselekményeket foganatosított, mely azonban a követelés behajtását nem eredményezte. 1998. szeptember 8. napján felperes közölte, hogy az **forgalmi rendszámú** gépkocsi a PKKB ítélete nyomán immáron ismételtén az adós tulajdonát képezi, az a végrehajtást kérő udvarán található, ezért kérte a végrehajtás folytatását a fenti gépkocsira. 1999. október 8. napján a végrehajtó a Vht. 33. § értelmében az iratokat a **S.** Bíróságnak a végrehajtás foganatosítása érdekében megküldte. 2004. évtől a végrehajtást alperes neve alperes **ügyszámon** foganatosította. A 2004. szeptember 7. napján kiállított foglalási jegyzőkönyvben az adós személyi adatait akként tüntette fel, hogy **B.S.** adós **születési dátum** született. 2004. szeptember 21. napján ezen **B.S.-sel** szemben letiltást eszközölt, a foglalási jegyzőkönyvet felperes jogi képviselője részére 2004. október 18. napján

kézbesítette. 2005. november 26. napján kiállított jegyzőkönyvben megállapította, hogy az adóssal szemben a végrehajtás a Vht. 52. § d) pontja értelmében szünetel. Felperes 2006. február 13. napján közölte, hogy az adós nem **születési év** született, hanem az adós **B.S.** azonos nevű fia, aki **születési év** született. 2006. március 28. napjától ekként alperes az **születési év** született **B.S.-sel** szemben foganatosított eljárási cselekményeket, 2006. május 31. napján **ügyszámon** 718.475 forint letiltását és annak végrehajtói számlára történő átutalását rendelte el, majd felhívta a felperest, hogy 102.820 forint átutalása érdekében bankszámlaszámát közölje. Az inkasszó eredményeként a végrehajtói letéti számlára 143.178 forint folyt be, melyből a végrehajtó 102.820 forintot átutalt a végrehajtást kérő által 2006. június 19. napján közölt bankszámlaszámra, továbbá 34.603 forint került átvezetésre a végrehajtó saját számlájára végrehajtási költség címén, valamint 5.755 forint költségátalányként került átutalásra. Az adós 2006. június 20. napján kérte a végrehajtási lap visszavonását, mert álláspontja szerint a végrehajtási jog vele szemben elévült. A kérelem tárgyában a Fővárosi Bíróság, mint másodfokú bíróság 2011. szeptember 15-én hozott jogerős határozatot, **végzésével** az elsőfokú bíróság végzését megváltoztatta, és a **végrehajtói ügyszámon** folyamatban lévő végrehajtást megszüntette. Felhívta a végrehajtást kérőt, hogy a végzés jogerőre emelkedését követő 15 napon belül fizessen vissza **B.S. (anyja neve)** adós részére 102.820 forintot. Felhívta továbbá alperes neve önálló bírósági végrehajtót, hogy az adós részére 34.603 forintot fizessen vissza. Rögzítette, hogy 2000. február 29. napja és 2006. március 28. napja között a tényleges adóssal szemben végrehajtási cselekményt nem foganatosítottak, ezért a két időpont között öt év eltelt, így a végrehajtó által 2006. május 24. napján benyújtott inkasszó időpontjában elévülést megszakító cselekmény hiányában a végrehajtás elévült. Felperes a Fővárosi Bíróság kötelezésének nem tett eleget, a 102.820 forintot nem fizette vissza.

Felperes keresetében az alperest 57.180 forint tőke és ennek 1991. december 21. napjától a kifizetés napjáig járó évi 20%-os kamata megfizetésére, valamint 160.000 forint tőke után 1991. december 21. napjától 2006. július 30. napjáig járó évi 20%-os késedelmi kamata megfizetésére kérte kötelezni. Kérte alperes perköltségben való marasztalását. Előadta, hogy az ügyben korábban eljáró **B.Sz.** önálló bírósági végrehajtó az adós személyi adatainak pontosítása végett megkereste a **K.-t**, amely közölte a tényleges adós személyi adatait. Állította, hogy a megkeresésre adott válasz a végrehajtóhoz 1997. július 9. napján érkezett. Ezen időponttól kezdődően az adós személye iránt kétség nem merülhetett fel. Az alperes felelőssége abban nyilvánult meg, hogy az előző végrehajtó intézkedéseit figyelmen kívül hagyta, 2004. december 1. napján személyi adatok feltüntetésére nélkül hívta fel az adóst a tartozás kiegyenlítésére, majd különböző megkeresések kiadása történt meg a részéről, amelyben az adós születési éveként **évet** határozta meg. Álláspontja szerint az alperes kellő gondosság mellett következtethetett arra, hogy nem az adós azonos nevű **születési év** született apja ellen kell a végrehajtást lefolytatni. Álláspontja szerint a kár elhárítására alkalmas rendes jogorvoslat lehetősége nem állt rendelkezésre, mert az alperes a végrehajtási eljárás szünetelését a 2005. november 26-ai jegyzőkönyvében állapította meg, ezen jegyzőkönyvet a felperesnek megküldte, azonban **B.S.** neve mellett a születési dátum nem volt feltüntetve. Előadta, hogy ugyancsak nem szerepelt születési dátum és jogorvoslati lehetőségre való felhívás a 2004. december 2-ai foglalási jegyzőkönyvben sem. Így végrehajtási kifogás előterjesztésére a felperesnek nem volt módja, a kifogás előterjesztésének lehetőségéről alperes nem tájékoztatta. Alperes a kereset elutasítását, a felperes perköltségben való marasztalását kérte. Elsődlegesen arra hivatkozott, hogy a Ptk. 349. § alapján a felperes nem vette igénybe a rendes jogorvoslati lehetőségeket. Hivatkozott arra is, hogy a végrehajtási lapon az adós születési ideje és az anyja neve című rovat kitöltetlen maradt. Állította, hogy a Vht. 11. § alapján az adós azonosítására szolgáló adatokat felperesnek meg kellett volna jelölnie, ezt azonban

elmulasztotta. Hivatkozott arra, hogy az alperes 2004. szeptember 21-én bocsátotta ki az **születési dátum** született **B.S.-sel** szemben a letiltást, melyet felperes átvett, azonban annak tartalma ellen nem tiltakozott, a valódi adós kilétét csupán 2006-ban jelentette be. Állította, hogy felperes kapott az elévülési időn belül olyan okiratokat, amely ellen a végrehajtási kifogás intézményét igénybe vehette volna, ezt azonban nem tette meg. Hivatkozott arra is, hogy az 1991-es adásvételi szerződés a felperesi képviselő rendelkezésére állt, ebben szerepelnek az adós személyi adatai, így a végrehajtási lap kitöltésekor ezeket rá tudta volna vezetni a végrehajtási lapra a beazonosíthatóság érdekében. Hivatkozott arra, hogy nem róható az alperes terhére, hogy a felperesi képviselő a végrehajtási lapot nem a Vht.-ben foglaltak alapján töltötte ki.

Az elsőfokú bíróság a felperes keresetét elutasította. Kötelezte a felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az alperesnek 10.000 forint + áfa perköltséget. A Ptk. 349. § és 339. § (1) bekezdése alapján rámutatott arra, hogy a végrehajtási lap kibocsátása a bíróság hatáskörébe tartozik. Ezzel kapcsolatos esetleges mulasztásokért az alperes felelőssége nem áll fenn. Elsődlegesen azt vizsgálta, hogy felperes kimerítette-e a kár elhárításához szükséges jogorvoslati lehetőségeket. Megállapította, hogy a felperes részére kézbesített, 2004. szeptember 21. napján kelt letiltás a végrehajtási kifogás előterjesztésének lehetőségét nem tartalmazza, ennek elmulasztását felperes terhére róni nem lehet.

A rendelkezésre álló iratokból megállapította, hogy **B.Sz.** végrehajtó 1997. július 9-én az **születési év** született **B.S.** lakcímének felkutatása végett intézkedett, így a végrehajtást a jogerős ítéletben foglalt marasztalással érintett személy ellen kezdte meg. Megállapította ugyanakkor azt is, hogy a végrehajtási eljárás a helyes adós ellen folyt az 1990-es évek végéig. Ennek keretében **N.G.** önálló bírósági végrehajtó 1999. november 1. napján lefoglalta az adós gépjárművét, 1999. november 28-án intézkedett a gépkocsi árverésen történő értékesítése iránt, amely azonban eredményre nem vezetett. 2004. évtől kezdve az alperes különböző megkereséseket foganatosított, az adós születési éveként azonban **év** került feltüntetésre. Rögzítette, hogy az alperesi végrehajtó 2004 szeptemberében a végrehajtási eljárást nem a helyes adós ellen kezdte meg. A felperes azonban hozzájutott a követeléséből 102.820 forinthez, amellyel a mai napig rendelkezik. Az elsőfokú bíróság álláspontja ezért az ügyben az volt, hogy a felperest a végrehajtó tévesen tett intézkedéseivel összefüggésben kár nem érte. Az ugyanis nem igazolt, hogy amennyiben 2004 szeptemberétől az alperesi végrehajtó a helyes adós ellen intézkedett volna, akkor nagyobb összeget lehetett volna inkasszálni. A befolyt 102.820 forintos összeget pedig a felperes nem fizette vissza, továbbá változatlanul a gépkocsi birtokában van. Az elsőfokú bíróság álláspontja szerint az alperes nem tartozhat felelősséggel a késedelmi kamatokért sem, hiszen nem az ő magatartásával állt okozati összefüggésben az, hogy a valódi adós ellen a végrehajtás 1997-től 2004 szeptemberéig nem vezetett eredményre. A fentiekre tekintettel az alperes kártérítési felelősségét kár hiányában nem tartotta megalapozottnak. Kifejtette azt is, hogy a felperesi képviselőtől is elvárható lett volna, hogy a végrehajtási lapot a Vht. szabályai szerint megfelelően kitöltve nyújtsa be, hiszen a felek között létrejött adásvételi szerződés a rendelkezésére állt, ebből a személyi adatokat megfelelően feltüntethette volna, az adós személyi adatait először csupán 2006. évben jelölte meg.

Az ítélet ellen a felperes fellebbezett. Ebben azt kérte, hogy a Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét változtassa meg, kötelezze az alperest keresetének megfelelően 57.180 forint tőke és az ott megjelölt kamatok és költségek megfizetésére, fellebbezési költségei megtérítésére. Álláspontja szerint az ügyben eljáró önálló bírósági végrehajtó törvényben előírt feladata az, hogy a kifizetett díj ellenében a jogerős bírósági ítéletet végrehajtsa. A hiányosan kitöltött végrehajtási lap ellenére az ügyben korábban eljáró **B.Sz.**

végrehajtó már 1997. július 9-én a **K.**-tól beszerezte a hiányzó adatokat, amelyek szerint az adós személye beazonosítható. Az alperesnek csupán a már rendelkezésre álló személyi adatokat kellett volna kellő gondossággal felhasználni. Az alperes téves és szükségtelen megkeresései okozták azt, hogy az elévülési időn belül a végrehajtás eredménytelen volt. Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság érvelésével szemben semmi nem zárja ki annak a lehetőségét, hogy az adós az elévülési időn belül rendelkezhetett olyan bankszámlával, amelyről inkasszó útján követelésének végrehajtása sikeres lett volna. Sétrelmezte, hogy az elsőfokú bíróság nem rendelte el az alperes személyes meghallgatását. Ekként nem lehetett tisztázni, hogy mi volt az oka annak, hogy az alperes az adós édesapjával szemben folytatta a végrehajtási cselekményeket. Mivel alperes rendelkezésére álltak az adós személyi adatai, ezért végrehajtói hibának minősülnek azon cselekmények, amelyek az adós apja adatainak beszerzése iránt folytak. Ezzel összefüggésben a felperest ért kárért alperes felelőssége fennáll. Vitatta azt, hogy a felperesnek kára nem következett be. A 2004. december 2. napján kiállított végrehajtási lap, vagy foglalási jegyzőkönyv szerint az adóssal szemben a felperesnek ugyanis 160.000 forint tőke és 414.597 forint kamat, továbbá 17.600 forint perköltség követelése állt fenn az elévülés után behajtott 102.820 forinttal szemben. Ezen behajtott összeg jogi sorsa bizonytalan, hiszen ezt az adós a Fővárosi Törvényszék végzése alapján a felperestől visszakövetelheti. Álláspontja szerint téves az elsőfokú bíróság megállapítása, miszerint ezzel az összeggel felperes szabadon rendelkezik, hiszen az elévülési időn belül a jogosult azt bármikor követelheti. A végrehajtást kérő nincs abban a helyzetben, hogy az adós pénzügyi helyzetét ismerje, ezért nem állítható az, hogy korábban nagyobb összeget lehetett volna az adóstól inkasszálni. Erre azonban lehetőség sem volt az alperes mulasztása, jogellenes magatartása miatt. Az alperesi jogellenes magatartással függ össze az, hogy a Pesti Központi Kerületi Bíróság jogerős ítéletét a mai napig nem hajtotta végre, ezért az alperes kártérítési felelőssége mind a tőke, mind ennek késedelmi kamatai tekintetében fennáll.

Alperes fellebbezési ellenkérelmében azt indítványozta, hogy a Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság érdemben helyes ítéletét hagyja helyben. Megismételte érvelését, mely szerint a végrehajtási lap az adós személyi adatait nem tartalmazta, alperesnek a végrehajtási cselekmények során csak ez állt rendelkezésre. Felperes 2004. október 18. napján a letiltást megkapta, ez az adós téves személyi adatait tartalmazta, ezt azonban felperes 2004. évben nem sétrelmezte. Hivatkozott arra is, hogy a felperes semmivel sem igazolta azt a tényt, hogy a valódi adóssal szemben a végrehajtás elévülési időn belül eredményre vezetett volna, hiszen **B.Sz.** előtt a végrehajtás eredménytelen volt. Felperes az eljárás során nem jelölte meg, hogy alperes mely eljárási cselekménye volt jogellenes. Ha azonban alperes jogellenes magatartást tanúsított, avagy mulasztott, a felperes a rendes jogorvoslati lehetőségeket az eljárás során nem merítette ki, mely a felperes kártérítési felelősségét önmagában kizárja.

A fellebbezés alaptalan.

Az elsőfokú ítéletnek fellebbezéssel nem támadott, első fokon jogerőre emelkedett (Pp. 228. § (4) bekezdés) rendelkezése nem volt, ezért azt a Fővárosi Ítéltábla teljes terjedelemben felülbírálta.

Az elsőfokú bíróság alperest ugyan személyesen nem hallgatta meg, ez azonban olyan lényeges eljárási szabálysértésnek nem tekinthető, amely a Pp. 252. § (2) bekezdése alapján az elsőfokú bíróság ítéletének hatályon kívül helyezését eredményezné. A kereset elbírálása, alperes kártérítési felelősségének fennállása szempontjából nem alperes személyes nyilatkozatának, hanem a **vh. szám** alatt folyamatban volt végrehajtási eljárás eredeti iratainak, alperes intézkedéseinek, ezekben megtestesülő esetleges mulasztásoknak volt jelentősége.

Ezen iratokat az elsőfokú bíróság elmulasztotta beszerezni. Ezért a Kúria 1/2014. (VI.30.) PK vélemény 5. pontjának megfelelően a Fővárosi Ítéltábla részbizonyítást folytatott le, az eredeti végrehajtási eljárás során keletkezett iratok csatolására kötelezte az alperest.

Az ekként rendelkezésre álló iratok alapján a Fővárosi Ítéltábla megállapította, hogy az elsőfokú bíróság a tényállást helyesen állapította meg, az arra alapított és helyesen felhívott jogszabályi rendelkezések alkalmazásával meghozott ítéleti döntésével is egyetértett, annak jogi indokai azonban részben tévesek az alábbi okokból.

A Ptk. 349. § (1) bekezdése értelmében közigazgatási jogkörben okozott kárért a felelősséget csak akkor lehet megállapítani, ha a kár rendes jogorvoslattal nem volt elhárítható, illetőleg a károsult a kár rendes elhárítására alkalmas rendes jogorvoslati lehetőségeket igénybe vette. A Ptk. 339. § (1) bekezdése szerint, aki másnak jogellenesen kárt okoz, köteles azt megtéríteni. Mentésül a felelősség alól, ha bizonyítja, hogy úgy járt el, ahogy az az adott helyzetben általában elvárható.

Helyesen mutatott rá az elsőfokú bíróság arra, hogy a Ptk. 349. § (1) bekezdése speciális kárfelelősségi forma, az e körben keletkezett kár megtérítésének feltételeihez a Ptk. 339. § (1) bekezdésében foglalt általános és a Ptk. 349. § (1) bekezdésében foglalt különös feltételek együttes fennállását is igazolni kell. Államigazgatási jogkörben okozott kár megtérítésének egyik speciális feltétele, hogy a kárt államigazgatási jellegű tevékenységgel okozzák, a károkozásnak az államigazgatási szerv közhatalmi szerepével kell kapcsolatban lennie, a közhatalom gyakorlása során kifejtett szervező, intézkedő tevékenységgel illetőleg ennek elmulasztásával kell összefüggésben állnia. Másrészt nincs helye kártérítési felelősség megállapításának, ha a kár elhárítására a közigazgatási jogorvoslati rendszert a károsult nem merítette ki.

Nem vitatott tény, hogy alperes önálló bírósági végrehajtóként a PK. 42. a) pontjában megfogalmazottak szerint a **vh. számon** folyamatban volt végrehajtási eljárásban közhatalom gyakorlásával összefüggő tevékenységet gyakorolt. Az elsőfokú bíróság abban a kérdésben is helyesen foglalt állást, hogy felperes terhére a kár elhárítására alkalmas rendes jogorvoslati lehetőség kimerítésének hiánya nem róható, mert a 2004. szeptember 21. napján kelt és felperes részére 2004. október 18. napján kézbesített foglalási jegyzőkönyv a kifogásban megtestesülő jogorvoslati lehetőségről tájékoztatást nem tartalmaz, ezért ennek kimerítése hiányára alperes nem hivatkozhat.

Tévedett azonban az elsőfokú bíróság az alperesi jogellenességet illetően.

A Vht. 11. § (1) bekezdése szerint a bíróság a végrehajtható okiratot a végrehajtást kérő kérelmére állítja ki. A (2) bekezdés szerint ebben a végrehajtást kérő közölni köteles a végrehajtási kérelem előterjesztésekor az adós nevét, és az azonosításhoz szükséges adatokat, továbbá az ügy körülményeitől függően az adós lakóhelyét, munkahelyét, illetőleg székhelyét, telephelyét, a végrehajtás alá vonható vagyontárgyak helyét.

A jogszabály tehát részletesen meghatározza, hogy milyen adatokat kell a végrehajtást kérőnek közölnie a kérelem előterjesztésekor, hiszen a végrehajtható határozat nem feltétlenül tartalmaz kellő részletességgel adatokat az adós személyére nézve. A végrehajtást kérőnek azonban pontos ismeretekkel kell rendelkeznie arról, hogy ki az adós, akivel szemben a követelés végrehajtását kéri. Felperes az általa kibocsátani kért végrehajtási lapon alperes nevét és lakcímét jelölte meg, amely önmagában a beazonosításra nem volt alkalmas. Ugyan a Vht. 12. § (2) bekezdése a végrehajtási lap hiányos kitöltése esetére hiánypótlási kötelezettséget ír elő, ennek kötelezettje azonban nem a

2004. évtől eljáró alperes, hanem a végrehajtást elrendelő és a végrehajtási lapot kibocsátó bíróság.

Alaptalanul hivatkozott felperes arra is, hogy alperes lényegében minden ténybeli alapot és előzményt nélkülözve tért át az **születési év** született **B.S.** adóssal szembeni végrehajtásra. **B.Sz.** önálló bírósági végrehajtó 1997. június 19. napján egyedi adatszolgáltatást kérő lapban a **C.-n születési dátum** született **B.S.** lakcímének megkeresése érdekében is intézkedett, a rendelkezésre álló végrehajtási iratokban ezt követően az adós személyi adatait nem tüntette fel. Kétségmentes, hogy a végrehajtás 1999. évtől a gépkocsi korábbi tulajdonosával, az **évben** született **B.S.-sel** szemben volt folyamatban, hiszen a PKKB **ügyszámú** per tárgyát ezen gépkocsira vonatkozó adásvételi szerződés képezte. Ez azonban az iratokban nem tükröződött, mivel a végrehajtási cselekményeket az eljáró végrehajtó a felperes lakcímén, az általa egyébként birtokban tartott **forgalmi rendszámú** gépkocsira foganatosította, az adós személyének beazonosítása ezért nem merült fel. Felperes **B.Sz.** végrehajtónak az adós személyi adatait 1998. szeptember 8. napján kelt beadványában sem közölte, csupán a gépkocsi rendszámáról és fellelhetőségéről tájékoztatta. A 2004. évtől alperes által foganatosított végrehajtás adósa a 2004. szeptember 7. napján kelt foglalási jegyzőkönyv szerint az **születési év** született **B.S.**, mely ekként sem a felperes által korábban közölt adatokkal, sem a végrehajtás egyéb adataival nem állt ellentétben. Felperes az adós személyét beazonosításra alkalmas módon először 2006. február 9. napján kelt és alpereshez 2006. február 13. napján érkezett beadványában jelölte meg, holott a Vht. 11. § (2) bekezdése szerint az adós személyének beazonosítható módon történő megjelölése alapvetően a végrehajtást kérő végrehajtási lap megfelelő kitöltésével járó kötelezettsége. Mivel felperes ezen kötelezettségének csupán 2006. február 13. napján tett eleget, az adós személyének helytelenségét 2004. október 18. napján megkapott foglalási jegyzőkönyv kézhezvételét követően sem sérelmezte, az **születési év** született **B.S.-sel** szemben a végrehajtási jog elévülését nem alperesi jogellenesség, hanem a felperes mulasztása eredményezte.

Mivel alperes eljárásában jogellenesség nincsen, ezért a kártérítési felelősség további feltételeinek vizsgálása is szükségtelen volt.

A fentiekre tekintettel a Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság érdemben helytálló ítéletét a fenti eltérő indokok alapján a Pp. 253. § (1) bekezdése szerint helybenhagyta, és a Pp. 78. § (1) bekezdés alapján pervesztes felperest a másodfokú eljárás során le nem rótt eljárási illeték és a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3. § (5) bekezdésben meghatározott mértékű ügyvédi munkadíj megfizetésére kötelezte.

Budapest, 2015. november 10.

Fermanné dr. Polák Zita s.k.
a tanács elnöke

Véghné dr. Szabó Zsuzsanna s.k.
előadó bíró

. Hegedűs Mária s.k.
bíró

A kiadmány hitelélül:
Utasi Ferencné írnok